

РЕШЕНИЕ

№ 350

гр. София, 15.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 18.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **973** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

16

Производството е по реда на чл. 145, и сл. от АПК във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба Е. В. Д.,[ЕГН] против Заповед № АЕ 3338 от 17.11.2011 г. издадена от началника на група АНД при ОПП - СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността ,но за срок не повече от шест месеца,считано от 17,11,2011", на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че мярката е незаконосъобразна, поради това, че АУАН не е съставен по реда на Наредба №30/2001 на МЗ и МВР и МП и е в противоречие с чл.3 ал.1 от същата наредба.Посочено е също така,че в момента на пробата от алкомера на жалбоподателя е поднесен дрегера в готов вид,както и че при констатиране на нарушението не са присъствали двама свидетели.Иска се отмяна на атакуваната заповед.

Ответникът, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира разноски.

Административен съд, С. град, като взе предвид доводите на страните и въз основа на

събраните по делото писмени и гласни доказателства приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна - адресат на атакувания индивидуален административен акт, с пряк интерес от оспорването му. Заповедта е връчена на жалбоподателя лично, срещу подпис на 21.11.2011 г., като оспорването е извършено на 02.12.2011 г. в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК и поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМО.

Разгледана по съществото на спора и след проверка на атакувания акт съгласно правилото на чл. 168 от АПК, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Атакуваната заповед е издадена от компетентен орган - началника на група АНД при Отдел "Пътна полиция" - СДВР, който в качеството му на ръководител на този отдел е надлежно оправомощен да прилага мерките по Закона за движение по пътищата съгласно Заповед № Из-1393 от 09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи /стр.12/.

При издаването на заповедта е спазена предписаната от закона писмена форма, като съдържанието ѝ отговаря на изискуемото се такова по чл. 59 от АПК.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя.

Спорът е относно материалната законосъобразност на наложената ПАМ.

В конкретния случай спрямо Е. Д. е постановена мярката по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП за това, че на 16.11.2011 г. около 03.05 часа управлявал лек автомобил "Нисан П." с контролен номер СА 4224 КР по улица С. в посока ул.Л. В. към бул.Ч. върх след употреба на алкохол 1.62 промила в издишания въздух, установена с техническо средство А. - дрегер 7410+ ARMJ0281, тариран до 02,2012год, проба № 1791.Посочено е ,че показанието е видяно от водача. На жалбоподателя бил издаден талон за медицинско изследване № 0369107,връчен му на 16,11,2011год ,с което се уведомявал,че следва до 04,00 часа на същия ден да се яви в Първа градска болница за медицинско изследване.Върху талона е отбелязана констатацията на дежурния лекар д-р Стамболска и полицаи Б.П.,че на 16,11,2011год в 03,45 часа Е. В. Д. е отказал да даде кръв. За констатираното нарушение е съставен АУАН № АЕ3338 от 16.11.2011 г. Въз основа на съставения акт и доказателствата по административната преписка е издадена и оспорената заповед от началника на група АНД при ОПП - СДП.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП принудителната административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач" се прилага за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения и в случаите на отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване -до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца.

Не се оспорва от страна на жалбоподателя обстоятелството, че е управлявал автомобил след употреба на алкохол на посоченото в заповедта място и време. Това се установява и събраните по делото писмени доказателства – АУАН,в който жалбоподателя собственооръчно е записал,че е изпил две бири,талон за медицинско изследване и разпечатка на алкотеста ARMJ 0281.Следователно са налице всички материалноправни предпоставки за прилагане на временната принудителна административна мярка по отношение на Д..

Неоснователни са оплакванията на оспорващия,че АУАН не бил съставен в

присъствието на двата свидетели, посочени в него - от съдържанието на същия на стр. 7 от делото е видно, че в графата свидетели са положени два подписа на лицата Б. И. П. и Ц. Н. М.. Посочено е и изрично, че показанието на алкотеста е видно от водача, а и той собственоръчно е записал, че е изпил две бири, т.е. частично се е съгласил с показанията на алкотеста. Неоснователно е и оплакването за нарушение на чл. 3 ал. 1 от Наредба № 30/2001 год за реда за установяване на употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на МПС. Съгласно разпоредбите на нормативния акт, посочен по горе - В съставения акт за установяване на административно нарушение за констатиране на употребата на алкохол или друго упойващо вещество акто съставителят вписва часа и начина на извършване на проверката, вида, модела, фабричния номер и показанията на техническото средство и видимото състояние на водача/обстоятелството, че не е посочено видимото състояние на водача не би могло да преодолее факта, че същият собственоръчно е вписал признанието, че е употребил алкохол, както и показанията на алкомера, за който изрично е посочено, че е тариран до месец 02, 2012 год./ При съставянето на акта за административното нарушение при констатиране на концентрация на алкохол над 0,5 на хиляда или друго упойващо вещество, длъжностното лице от съответната служба за контрол по Закона за движението по пътищата (ЗДвП) попълва и талон за медицинско изследване (приложение № 1) в три екземпляра - първият екземпляр за водача, вторият се прилага към акта, а третият остава за отчет. Длъжностното лице от службите за контрол връчва на водача срещу подпис талона за медицинско изследване, като вписва:

1. лечебното заведение, в което той следва да се яви;
2. срока на явяването - до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населено място. Крайният срок за явяване на водача за медицинско изследване се определя от длъжностното лице от службите за контрол в зависимост от отдалечеността на лечебното заведение и възможността за ползване на обществен или друг превоз за отиване до него. Съгласно чл. 4 от Наредбата когато с техническо средство е установена концентрация на алкохол над 1,2 на хиляда и/или наличие на друго упойващо вещество, длъжностното лице от службата за контрол може да придружи водача до лечебното заведение/именно това е направил и полицаия Б. П., който е вписан като свидетел по АУАН и като свидетел в Талона за медицинско изследване на отказа на Д. да даде кръвна проба./ Приложен правилно е и чл. 6 от Наредбата в случай на отказ да даде кръв за изследване употребата на алкохол и/или друго упойващо вещество от водача се установява въз основа на показанията на техническото средство. Т.е. от изложените обстоятелства е видно, че процесуланите правила по съставянето на АУАН, констатирането на алкохол в кръвта на Д. и издаването на оспорената Заповед за налагане на ПАМ са спазени и изложените в жалбата доводи в тази насока се явяват неоснователни. Липсва и неопределеност на срока за налагането ѝ, тъй като административния орган е посочил дословно текста на цитираната като основание за налагането ѝ разпоредба на чл. 171 ал. 1 т. 1 б. 6 от ЗДП и е зачел времето от 16, 11, 2011 год до решаване на въпроса за отговорността.

С оглед на всичко изложено се налага краен извод, че оспорената заповед е законосъобразна и че не са налице пороци по чл. 146 от АПК, които да обосноват нейната отмяна. Принудителната административна мярка е наложена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административната процедура и в съответствие с материалния закон чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП и неговата цел - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустанови извършването

на административни нарушения до решаване въпроса за отговорността на Е. Д., но за не повече от 6 месеца. С оглед на това подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и с оглед направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати такова в размер на 150 лева, на основание чл. 7, ал. 1, т. 2 от Наредбата за размерите на минималните адвокатски възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд, С. град, I отд., 13 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. В. Д.,[ЕГН] против Заповед № АЕ 3338 от 17.11.2011 г. издадена от началника на група АНД при ОПП - СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността ,но за срок не повече от шест месеца,считано от 17,11,2011", на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП.

ОСЪЖДА Е. В. Д.,[ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ сумата от 150 лева /сто и петдесет лева/ разноски по делото, на основание чл. 143, ал. 4 АПК.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: